Arrest van het Hof van 16 februari 1965[1]

Samenvatting

1. *Procedure — Verzoekschrift — Advocaten — Legitimatiebewijs — Overlegging van een volmacht is niet vereist*
(Reglement voor de procesvoering, artikel 38, § 3)

2. *Bestuurshandelingen van de Gemeenschap — Beroep tot nietigverklaring — Nieuwe handeling, identiek met het in stand gelaten deel ener eerdere bestuurshandeling, welke gedeeltelijk werd nietig verklaard — Gezag van gewijsde*

1. De advocaat die een partij ten processe bijstaat of vertegenwoordigt, is tot geen andere formaliteit gehouden dan het bewijs van zijn hoedanigheid van advocaat. Voor het instellen van een beroep behoeft hij derhalve geen volmacht in de vereiste vorm te produceren, tenzij het bestaan van zodanige machtiging wordt betwist.

2. Het gezag van gewijsde zaak kan worden ingeroepen met betrekking tot een bestuurshandeling van een instelling, voor zover deze een eenvoudige herhaling vormt van het in stand gebleven deel ener gedeeltelijke nietigverklaarde handeling.

In de zaak 14-64 :

MEVROUW E. BARGE, ECHTGENOTE VAN S. GUALCO, EERDER WEDUWE VAN V. LEONE,

vertegenwoordigd en bijgestaan door mr. A. Cottrau, advocaat te Turijn en advocaat bij het Hof van Cassatie te Rome,

ten deze domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, ten kantore van mr. G. Margue,

verzoekster,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL,

vertegenwoordigd door dr. I. Telchini, als gemachtigde, bijgestaan door prof. L. Carraro,

1 — Procestaal : Italiaans.

ten deze domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, te haren kantore, Place de Metz, 2,

verweerster,

betreffende de nietigverklaring van de individuele, tot verzoekster gerichte beschikking houdende bevel tot betaling van 169 782 125 lires ter zake van bijdragen aan de vereveningsinstelling voor ingevoerd schroot, verschuldigd door de vroegere vennootschap Acciaieria Leone,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt :

Ch. L. Hammes, President,
A. M. Donner en R. Lecourt (Rapporteur), Kamerpresidenten,
L. Delvaux, A. Trabucchi, W. Strauss, R. Monaco, Rechters,
Advocaat-Generaal : K. Roemer,
Griffier : A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — De aan het geding ten grondslag liggende feiten

Overwegende dat de onderneming Leone, welke aanvankelijk toebehoorde aan Vittorio Leone, overleden te Turijn op 4 maart 1956, nadien onder beheer werd gesteld van diens echtgenote, Emilia Barge;

dat deze onderneming ingevoerd schroot heeft verbruikt;

dat de Hoge Autoriteit bij beschikking van 2 oktober 1957 het door de onderneming Leone over de periode 1 april 1955 tot 31 mei 1957 ter zake van vereveningsbijdragen verschuldigde bedrag heeft vastgesteld;

dat de Hoge Autoriteit toen zij deze vereveningsschuld wilde invorderen, zich heeft moeten wenden tot de vennootschap « Ferriere di Borgaro »;

dat toch mevrouw E. Barge voornoemd bij authentieke akte van 4 februari 1958 de onderneming Leone aan de vennootschap « Ferriere di Borgaro » heeft verkocht voor de prijs van 25 millioen lires, met beding dat de koper de schulden zou voldoen tot het beloop van de koopprijs;

dat laatstgenoemde vennootschap op 28 mei 1958 bij het Hof van Justitie beroep heeft ingesteld tegen voormelde beschikking (zaak 31-58);

Overwegende dat de Hoge Autoriteit toen bij nieuwe beschikking van 10 juli 1958 haar beschikking van 2 oktober 1957 heeft ingetrokken zulks wegens het overlijden van de adressaat dier beschikking, waarop de vennootschap « Ferriere di Borgaro » afstand van beroep heeft gedaan;

dat de S.A. Fiduciaire Suisse daarop door de Hoge Autoriteit werd belast met de verificatie van de door de onderneming Leone verstrekte verklaringen ten aanzien van het door haar aangekochte schroot, hetgeen geschiedde aan de hand van de boekhouding van laatstgenoemde onderneming, welke sedertdien in het bezit van de vennootschap « Ferriere di Borgaro » was overgegaan;

dat de functionarissen van de Fiduciaire Suisse bij hun eerste onderzoek een onvoldoende opgave over de periode 1 april 1955 tot 31 januari 1957 meenden te kunnen vaststellen;

dat bij een tweede onderzoek, ongeveer twee jaar later, de wettige vertegenwoordigers van de vennootschap « Ferriere di Borgaro » hebben verklaard dat zij alle boekhoudkundige bescheiden van de onderneming Leone hadden vernietigd;

dat de Hoge Autoriteit op 29 mei 1962 aan mevrouw E. Barge twee beschikkingen van 23 mei 1962 heeft betekend ter vaststelling respectievelijk van de over de periode 1 oktober 1955 tot 31 januari 1958 belastbare hoeveelheid schroot en van het bedrag der verschuldigde verevenings-bijdrage;

dat mevrouw Barge tegen deze beschikkingen beroep heeft ingesteld (zaak 18-62);

dat het Hof bij arrest van 16 december 1963 bedoelde beschikkingen heeft vernietigd « voor wat betreft de ambtshalve schatting van het over de periode 1 oktober 1955 tot 31 januari 1957 verbruikte schroot »;

Overwegende dat de Hoge Autoriteit op 18 maart 1964 een nieuwe individuele beschikking tot mevrouw Barge heeft gericht;

dat daarbij het over de periode 1 oktober 1955 tot 31 januari 1958 ter zake van de verevening voor ingevoerd schroot verschuldigde bedrag werd vastgesteld;

dat de Hoge Autoriteit daarbij heeft verklaard dat zij ter uitvoering van het arrest van 16 december 1963 de door het Hof voor de schatting van de litigieuze hoeveelheid schroot aangegeven methode van berekening heeft gevolgd;

dat mevrouw Barge, tegen deze beschikking het onderhavige, op 27 april 1964 geregistreerde, beroep heeft ingesteld;

II — De conclusies van partijen

Overwegende dat mevrouw Barge in haar verzoekschrift heeft geconcludeerd dat het den Hove behage:

« a) het onderhavige beroep ontvankelijk te verklaren;

b) overeenkomstig artikel 23 van het Protocol van het Statuut van het Hof, te bevelen dat verweerster alle op de onderhavige zaak betrekking hebbende stukken zal overleggen en met name de processen-verbaal van het door de S.A.F.S. uitgevoerde onderzoek bij de « Acciaieria Ing. A. Leone » te Turijn en de vennootschap « Acciaieria e Ferriere di Borgaro »;

c) de individuele beschikking van de Hoge Autoriteit (gegeven op 18 maart 1964 en betekend op 28 maart daaropvolgende) nietig te verklaren wegens détournement de pouvoir als gevolg van een miskenning der feiten op grondslag waarvan in die beschikking de perequatieschuld werd berekend;

d) verweerster in de proceskosten te veroordelen »;

dat verzoekster zich bij deze conclusies de produktie voorbehield van nieuwe stukken en het voordragen van nieuwe feitelijke elementen en verdere argumenten en met name getuigenverhoor heeft verzocht ter zake van de volgende vragen :

« 1) Is het waar dat de weduwe van V. Leone na diens overlijden op 4 maart 1956 getracht heeft zelf het bedrijf voort te zetten, doch wegens onvoldoende ervaring en gebrekkige hulp gedwongen was de onderneming te sluiten en de gehele ijzer- en staalproduktie op 30 april 1957 te staken, de eertijds met het stroomleveringsbedrijf te Turijn gesloten overeenkomst op te zeggen, definitief de vlamboogoven te doven, de aankoop van schroot te staken en haar personeel te ontslaan?

2) Kan de Acciaieria Leone aanspraak maken op vrijstelling van de verplichting tot het voldoen van vereveningsbijdragen over de hoeveelheden « afvalschroot » en daarmede gelijkgesteld « eigen omloopschroot » welke zij in aanzienlijke omvang verkreeg, daar zij in hoofdzaak voor rekening van derden materiaal verwerkte?

3) Is het juist dat het « eigen omloopschroot » van het staalbedrijf steeds 12-15 % van het voor de elektro-oven bestemde schroot bedroeg?

4) Is het waar dat de Acciaieria Leone gedurende haar bedrijvigheid op het gebied van de ijzer- en staalindustrie (1 oktober 1955-30 april 1957) « gietstukken » heeft geproduceerd tot een beloop van 20-25 % van haar produktie van gegoten staal?

5) Is het juist dat de Acciaieria Leone haar uit 40 man bestaand personeel telkens in 2 ploegen van 8 uur deed werken en aldus — bij 16 arbeidsuren — heeft bereikt dat gemiddeld viermaal per dag een staalafsteek kon plaatsvinden?

Te horen getuigen:

de heer Vigano, ambtenaar bij de S.A.F.S., Bazel;
de heer M. Chaudat, van het Directoraat Inspectie bij de Hoge Autoriteit;
de heer L. Florio, via San Francisco 17, Turijn;
mevrouw I. Cravero, Via Caboto 36, Turijn »;

Overwegende dat *verweerster* bij antwoord heeft geconcludeerd dat het den Hove behage :

primair en bij prejudiciële beslissing:

« het beroep niet ontvankelijk te verklaren :

a) wegens het ontbreken van een procesvolmacht,

b) wegens strijd met het beginsel van gezag van gewijsde zaak;

subsidiair en ten principale:
het beroep als ongegrond te verwerpen;
in beide gevallen:
verzoekster in de proceskosten te veroordelen »;

Overwegende dat *verzoekster* bij repliek de volgende (definitieve) conclusies voordraagt met betrekking tot de instructie :

« dat zij zal worden toegelaten tot het bij verzoekschrift voorgestelde getuigenbewijs en dat een deskundigenonderzoek zal worden bevolen gelijk onder no. 9 van de repliek verzocht;
dat het Hof overeenkomstig artikel 23 van het Statuut de Hoge Autoriteit zal gelasten de aangiften van de onderneming A. Leone te produceren, waarvan verweerster (bijlage 2) als voorbeeld de aangifte van 15 januari 1958 heeft overgelegd, daarbij verklarende dat « zij zich voorbehield nog andere in het geding te brengen »;
dat het Hof de Hoge Autoriteit zal bevelen het *origineel* van de door haar in fotocopie overgelegde brief van 24 oktober 1957 te produceren (bijlage 1 tot het verweerschrift), welk stuk door verzoekster een vervalsing wordt geacht, alsmede de originelen van « de lijsten van de bijlagen tot de aangiften voor de verevening »;
dat het Hof zal bevelen, dat verweerster alle voor het onderhavige geding van belang zijnde stukken zal overleggen en met name de processen-verbaal van het beweerdelijk door de Fiduciaire Suisse bij de Acciaieria Leone en de Ferriere di Borgaro ingestelde onderzoek;

met betrekking tot de uitspraak zelve :

dat het Hof de bestreden individuele beschikking van de Hoge Autoriteit nietig zal verklaren wegens détournement de pouvoir als gevolg van een miskenning der feiten op grondslag waarvan in die beschikking de perequatieschuld werd berekend, met veroordeling van verweerster in de proceskosten »;

Overwegende dat *verweerster* in haar dupliek bij haar conclusies heeft gepersisteerd;

III — Middelen en argumenten van partijen

A. — *Ten aanzien van de ontvankelijkheid*

Overwegende dat *verweerster* tegen het beroep twee middelen van niet-ontvankelijkheid heeft voorgedragen;

dat, volgens het eerste middel, de procesvolmacht van mr. Cottrau slechts werd gegeven voor de eerste zaak Barge/Hoge Autoriteit 18-62, waarop bij arrest van 16 december 1963 uitspraak werd gedaan;

dat de tweede volmacht, overgelegd om dit verzuim te dekken, ongeldig is nu de datum daarvan niet vaststaat;

dat deze tweede volmacht derhalve geacht moet worden na het verstrijken van de beroepstermijn te zijn gegeven;

dat bij het tweede middel van niet-ontvankelijkheid wordt gesteld dat met het beroep — voor zover het niet geldt voor de nieuwe berekeningen op grondslag van het energieverbruik gedurende de periode 1 ok-

tober 1955-31 januari 1957 — wordt getracht reeds bij het vorige arrest besliste vragen andermaal op te werpen, hetgeen in strijd zou zijn met het gezag van gewijsde zaak;

Overwegende dat *verzoekster* hierop antwoordt, in de eerste plaats dat de volmacht van mr. Cottrau later werd geregulariseerd en ten tweede dat het gezag van gewijsde slechts toekomt aan een niet voor tweeërlei uitleg vatbare beslissing van de rechter, hetgeen in casu niet het geval zou zijn, daar in het arrest 18-62 de bij het onderhavige beroep opgeworpen vragen niet op grondslag van nauwkeurige feiten werden beslist;

B — *Ten principale*

1. Het tijdstip waarop de onderneming Leone haar bedrijf heeft gestaakt

Overwegende dat volgens *verzoekster* de onderneming slechts van 1 oktober 1955 tot 30 april 1957 haar bedrijf heeft uitgeoefend;

dat op laatstgenoemde datum het personeel zou zijn ontslagen en de overeenkomst tot levering van elektrische energie zou zijn opgezegd;

dat de datum waarop de onderneming werd gesloten derhalve 30 april 1957 was;

dat de installaties daarna bij de onderneming « Ferriere di Borgaro » in gebruik zouden zijn geweest;

dat de overeenkomst waarbij de onderneming Leone aan de « Ferriere di Borgaro » werd overgedragen eerst bij notariële akte van 4 februari 1958 tot stand kwam;

dat derhalve de dag van sluiting van de onderneming Leone niet samenvalt met die van bedoelde overdracht;

Overwegende dat volgens *verweerster* uit een reeks van bewijsstukken blijkt dat deze data wel degelijk samenvielen;

dat de onderneming Leone rechtens tot op de dag van de overdracht zou hebben bestaan en ook in feite van mei 1957 tot januari 1958 haar bedrijf zou hebben uitgeoefend, gelijk blijkt uit de aankopen van schroot en de levering van elektriciteit;

dat het niet van belang is dat deze laatste leveringen geschiedden krachtens een overeenkomst tussen het stroomleveringsbedrijf en de onderneming Borgaro;

dat het evenmin van belang is dat het passeren van de akte van overdracht « op grond van fiscale overwegingen » werd uitgesteld;

dat slechts acht mag worden geslagen op de rechtsverhoudingen zoals die uit de notariële akte voortvloeien;

2. De vaststelling van het schrootverbruik

Overwegende dat *verzoekster* drie referentieperioden onderscheidt;

Overwegende dat, voor wat de periode 1 oktober 1955 tot 31 januari 1957 betreft, het Hof bij arrest van 16 december 1963 de twee indivi-

duele beschikkingen van de Hoge Autoriteit heeft vernietigd, welke waren gericht tot de vroegere onderneming Leone in de persoon van mevrouw Barge en waarbij de aan de verevening onderworpen hoeveelheid schroot werd vastgesteld, alsmede het bedrag van de bijdrage;

dat naar de mening van verzoekster de berekeningen dienen te geschieden overeenkomstig de beschikking 2-57;

dat bij voornoemd arrest de beschikkingen werden vernietigd « voor zover het betreft de ambtshalve schatting van het schrootverbruik over de periode 1 oktober 1955 tot 31 januari 1957 »;

dat verzoekster meent dat bedoeld arrest haar de mogelijkheid opent de onjuistheid van die ambtshalve schatting te bewijzen;

dat zij daartoe allereerst stelt dat de voor de berekeningen gebezigde coëfficiënten op grond van bepaalde feiten — welke nader dienen te worden vastgesteld, zo nodig met behulp van deskundigen — moeten worden herzien (verouderde installaties, een produktie van afvalschroot ad 12 %, fabricage van gietstukken tot een beloop van 20 % van de totale produktie, het niet bezigen van zuurstof bij het gebruik van de ovens, de duur van de arbeidstijd enzovoort...);

dat zij voorts stelt dat de positie waarin haar onderneming verkeerde en de jegens haar door de Italiaanse fiscus betoonde clementie bewijzen dat de door de Hoge Autoriteit gebezigde criteria onjuist waren;

dat verzoekster op grondslag van de coëfficiënten en haar schatting van de arbeidsduur de voor de verevening belastbare hoeveelheid schroot over de eerste periode uiteindelijk schat op 7 164 ton;

Overwegende dat volgens verzoekster de tweede periode gelegen is tussen 1 februari 1957 en 30 april 1957;

dat het Hof, hoewel het de ambtshalve over die periode verrichte schatting niet heeft vernietigd, haar niettemin evenmin heeft bekrachtigd;

dat deze schatting derhalve overeenkomstig de thans voorgestelde criteria voor het eerst, en aan de hand van verschillende bewijsstukken, opnieuw zou kunnen worden verricht;

dat bij zodanige berekening een hoeveelheid belastbaar schroot van 1 547 ton zou moeten worden aangenomen;

Overwegende dat de derde periode ten slotte aan zou vangen op 30 april 1957, de dag waarop verzoekster haar bedrijf heeft gestaakt;

dat het gebruik van de installaties na bedoelde datum voor rekening blijft van de onderneming « Ferriere di Borgaro » gelijk zou blijken uit het feit dat gelegeerd schroot werd gebezigd, hetwelk alleen voor de produktie van deze onderneming nodig was;

dat dit schroot, hetwelk niet onder de verevening valt, van de belastbare hoeveelheid moet worden afgetrokken, onverschillig welke de onderneming is waaraan de aanslag wordt opgelegd;

Overwegende dat *verweerster* de door mevrouw Barge genoemde datum van sluiting der onderneming Leone betwist en daarom niet tussen verschillende periodes onderscheidt;

dat de Hoge Autoriteit over de gehele duur van de werkzaamheid der onderneming de coëfficiënten wenst toe te passen gelijk die met inachtneming van 's Hofs arrest opnieuw werden vastgesteld;

dat zij ieder bewijsaanbod verwerpt bestemd om tot wijziging van het eerdergenoemde arrest te geraken en zij dit aanbod bovendien niet relevant acht;

dat de thans door verzoekster genoemde cijfers en coëfficiënten « iedere grondslag missen, en, in elk geval, gezien de eerdere uitspraak van het Hof, niet ter zake dienend zijn »;

dat verweerster subsidiair nog de verschillende door mevrouw Barge aangevoerde feiten betwist (verouderde installaties, schrootafval tot een beloop van 12 %, fabricage van gietstukken enz.);

dat zij voorts nog stelt dat geen enkel bewijs is bijgebracht voor het argument dat de onderneming « Ferriere di Borgaro » gelegeerd schroot zou hebben gebruikt;

dat verweerster derhalve de in de bestreden beschikking gegeven cijfers handhaaft;

IV — Procedure

Overwegende dat verzoekster bij akte van 12 juli 1964 — na de indiening van het verweerschrift, doch nog voor de repliek — een incidentele vordering aanhangig heeft gemaakt als bedoeld in artikel 19 van het Reglement voor de procesvoering;

dat verzoekster meent dat de Hoge Autoriteit artikel 29, paragraaf 1, lid 2 en paragraaf 3, lid 1 en 2, van bedoeld Reglement heeft geschonden daar zij, hoewel het Italiaans de procestaal is, bij antwoord 3 stukken heeft overgelegd waarvan twee in het Frans zijn gesteld;

dat verzoekster heeft geconcludeerd;

« dat het den Hove behage, zonder uitspraak te doen op de hoofdzaak :

1) te verklaren, dat, gezien de tot dusver overgelegde stukken, het geding in de zaak 14-64 niet kan worden voortgezet en de Hoge Autoriteit te bevelen overeenkomstig artikel 29, paragraaf 1 en 3, van het Reglement voor de procesvoering, de bijlagen 2 en 3 tot het verweerschrift (ter griffie van het Hof op 27 mei 1964 gedeponeerd en geregistreerd onder no. 15 339) te regulariseren;
2) een nieuwe termijn voor repliek te bepalen, aanvangende op de dag van regularisatie en mededeling van bedoelde stukken (in verband met de vacantie wordt een termijn van minstens 40 dagen verzocht);
3) verweerster te veroordelen in de kosten op het incident gevallen »;

Overwegende dat *verweerster* heeft geantwoord, dat het Hof in zijn arrest van 10 mei 1960 (Jur. VI, I, 1960, blz. 371), heeft beslist dat de voorschriften omtrent de procestaal niet als van openbare orde mogen worden beschouwd;

dat zij voorts heeft verklaard de vertaling der bewuste documenten bij conclusie van antwoord in het incident te hebben geproduceerd;

dat verweerster heeft geconcludeerd :

« — dat zij zich refereert aan 's Hofs oordeel ten aanzien van de bepaling van een nieuwe termijn voor de voortzetting van het geding overeenkomstig artikel 19, paragraaf 4, van het Reglement voor de procesvoering;
— dat zij het Hof verzoekt verzoekster tegelijk met de einduitspraak in de kosten van dit « incident » te veroordelen daar het kennelijk van onnodige en vexatoire aard is »;

dat het incident niet werd voortgezet, daar de Hoge Autoriteit de vertaling der bedoelde stukken in het geding heeft gebracht waarna de termijn voor repliek werd verlengd;

dat het Hof in zijn administratieve bijeenkomst van 18 november 1964, de Advocaat-Generaal gehoord, heeft besloten zonder voorafgaande instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan;

dat partijen ter terechtzitting van 19 januari 1965 in haar pleidooien zijn gehoord;

dat de Advocaat-Generaal K. Roemer op genoemde terechtzitting conclusie heeft genomen;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Overwegende dat mevrouw Barge, echtgenote van de heer S. Gualco, eerder weduwe van V. Leone, een beroep heeft ingesteld tot nietigverklaring van de individuele beschikking van de Hoge Autoriteit van 18 maart 1964, houdende bevel tot betaling van 169 782 125 lire ter zake van bijdrage voor de verevening van ingevoerd schroot, verschuldigd door de vroegere vennootschap « Acciaieria Ing. Leone »;

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Overwegende dat de Hoge Autoriteit het beroep niet ontvankelijk acht, daar de advocaat van verzoekster toen hij het verzoekschrift inzond niet de voor deze handeling vereiste volmacht bezat;

dat evenwel blijkens artikel 38 van het Reglement voor de procesvoering de advocaat, die een partij bijstaat of vertegenwoordigt, tot geen andere formaliteit gehouden is dan het deponeren van een bewijs waaruit blijkt dat hij de hoedanigheid van advocaat bezit;

dat hij derhalve geen volmacht in de vereiste vorm behoeft te produceren strekkende tot het aanhangig maken van het beroep, tenzij het bestaan van zodanige machtiging wordt betwist;

dat dit middel derhalve moet worden verworpen;

Overwegende dat de Hoge Autoriteit het beroep voorts niet ontvankelijk acht voor zover het zich niet beperkt tot de periode van 1 oktober 1955 tot 31 januari 1957 en met de vordering bovendien zou worden beoogd opnieuw bepaalde vragen op te werpen waarover reeds werd beslist bij het arrest 18-62 van 16 december 1963, waaraan het gezag van gewijsde toekomt;

dat mevrouw Barge tegen deze exceptie aanvoert dat blijkens de overwegingen van bedoeld arrest daarbij over de met het onderhavige beroep aangevoerde grieven geen uitspraak werd gedaan;

Overwegende dat het Hof bij meergenoemd arrest een beslissing heeft gegeven op het beroep tegen twee beschikkingen van 29 mei 1962, waarbij de Hoge Autoriteit voor de periode 1 oktober 1955 tot 31 januari 1958 de belastbare hoeveelheid schroot heeft vastgesteld, alsmede de over die periode verschuldigde vereveningsbijdrage;

dat het Hof die beschikking heeft nietigverklaard, doch slechts « voor wat betreft de ambtshalve schatting over de periode 1 oktober 1955 tot 31 januari 1957 »;

dat, gelijk uit de overwegingen en het dictum van bedoeld arrest — waarbij het meer of anders gevorderde werd verworpen — blijkt, deze beperkte en gedeeltelijke nietigverklaring de litigieuze beschikkingen voor het overige, als zijnde regelmatig, in stand heeft gelaten;

dat derhalve met betrekking tot de beschikking van 18 maart 1964 — welke het voorwerp vormt van het onderhavige beroep — het gezag van gewijsde zaak geldt, voor zover zij een eenvoudige herhaling vormt van dat gedeelte der beschikkingen van 29 mei 1962 hetwelk niet werd vernietigd;

dat het beroep derhalve slechts ontvankelijk is voor zover het betrekking heeft op de schatting van de hoeveelheid verbruikt schroot over de periode 1 oktober 1955 tot 31 januari 1957, welke schatting in het arrest 18-62 van 16 december 1963 ondeugdelijk werd geoordeeld;

Ten principale

Overwegende dat de Hoge Autoriteit bij beschikking van 18 maart 1964 met inachtneming van 's Hofs voormeld arrest de belastbare hoeveelheid schroot heeft vastgesteld op 25 506 ton en het door mevrouw Barge aan bijdragen verschuldigde bedrag op 169 782 125 lire;

Overwegende dat verzoekster zich keert tegen het feit dat de Hoge Autoriteit zich uitsluitend heeft gebaseerd op het elektriciteitsverbruik en zij voorts bezwaar maakt tegen de coëfficiënten welke de Hoge Autoriteit ter bepaling van het schrootverbruik op grond van het elektriciteitsverbruik heeft toegepast, daar deze coëfficiënten niet bruikbaar zijn voor installaties welke zozeer verouderd zijn als de hare;

Overwegende evenwel dat, hoewel de hoeveelheid in de ovens verbruikte stroom slechts één der elementen vormt op grond waarvan het schrootverbruik kan worden vastgesteld, de uitsluitende toepassing van deze methode niettemin onvermijdelijk kan blijken bij gebreke van nauwkeurige andere gegevens en met name van alle boekhoudkundige bescheiden;

dat toch mevrouw Barge in gebreke is gebleven zodanige stukken over te leggen en de Hoge Autoriteit zich genoodzaakt zag een inductieve

berekeningsmethode te volgen, uitgaande van het bekende gegeven van het stroomverbruik;

dat een bedrag van 900 kWh per geproduceerde ton staal overeenstemt met de in zodanige gevallen gewoonlijk toegepaste coëfficiënt en eveneens met de uitspraak van de Commissie van deskundigen, bedoeld in het arrest van 16 december 1963, tussen dezelfde partijen gewezen;

dat geenszins in aangetoond dat het bedrijf van mevrouw Barge zich in een technische situatie bevond welke het bezigen van een zodanige coëfficiënt niet toeliet;

dat bovendien het betoog van verzoekster slechts een reeks van beweringen vormt, welke ieder begin van bewijs missen;

dat, nu zij geen boekhoudkundige bescheiden of andere stukken heeft overgelegd om haar beweringen te rechtvaardigen of aannemelijk te maken, er geen aanleiding bestaat een deskundigenonderzoek te bevelen;

dat het eerste middel derhalve niet is gegrond;

Overwegende dat verzoekster voorts stelt dat de Hoge Autoriteit bij de berekening van het verbruik van het aan verevening onderworpen schroot, voor het eigen omloopschroot een te laag bedrag heeft aangenomen;

dat zij ten bewijze van deze bewering geen stukken heeft overgelegd, doch heeft aangevoerd dat de controleurs van de Hoge Autoriteit in haar bedrijf inzage hebben kunnen nemen van een register van de voor rekening van derden uitgevoerde werkzaamheden;

dat zij echter dit register evenmin heeft overgelegd en zich ertoe heeft bepaald een getuigenverhoor te verzoeken;

dat nu mevrouw Barge dit register, hetwelk zij had behoren over te leggen, niet heeft geproduceerd, er geen aanleiding bestaat tot het houden van een enquête;

dat derhalve het tweede middel niet is gegrond;

Overwegende dat verzoekster voorts stelt dat de elektrische stroom in haar bedrijf eveneens zou hebben gediend voor de produktie van gietstaal en dat de daartoe verbruikte hoeveelheden schroot krachtens de beschikkingen van de Hoge Autoriteit zelve van de verevening zouden zijn vrijgesteld;

dat deze grief als een losse bewering moet worden beschouwd, daar het bewijsaanbod van verzoekster niet op enig ernstig te nemen gegeven steunt;

dat mevrouw Barge bovendien in haar aangiften voor de algemene heffing nimmer van zodanige produktie melding heeft gemaakt;

dat de derde grief derhalve niet is gegrond;

Overwegende dat verzoekster zich voorts beroept op een door de Italiaanse fiscus gegeven schatting van haar bedrijfsinkomsten ten bewijze van haar bewering dat de Hoge Autoriteit de produktiecapaciteit van haar bedrijf belangrijk te hoog heeft geschat;

dat evenwel is gebleken dat de waardering van bedoelde bedrijfsinkomsten door de Italiaanse administratie slechts van globale aard was en derhalve in casu niet van betekenis is;

dat het vereveningsstelsel overigens uitgaat van het schrootverbruik van de onderneming en niet van de door haar behaalde winst;

dat de vierde grief derhalve niet is gegrond;

Overwegende dat verzoekster — voor het eerst bij repliek — heeft gesteld dat de vereveningsbijdrage had moeten worden vastgesteld niet overeenkomstig beschikking 19-60, maar volgens beschikking 2-57, daar verzoekster haar produktie in april 1957 zou hebben gestaakt;

dat deze bewering — nog daargelaten dat zij tardief voorkomt en in tegenspraak met het tussen dezelfde partijen op 16 december 1963 in de zaak 18-62 gewezen arrest — strijdig is met het bepaalde in de beschikking 19-60;

dat toch deze beschikking ziet niet alleen op de afrekeningstijdvakken sedert de beweerde staking van de produktie van verzoekster, doch op de gehele periode waarvoor de verevening gold;

dat de vijfde grief derhalve niet is gegrond;

Ten aanzien van de kosten

Dat, nu alle middelen van verzoekster ongegrond zijn gebleken, zij in de proceskosten zal moeten worden verwezen, met inbegrip van de kosten op het incident gevallen;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusies van de Advocaat-Generaal;

Gelet op artikel 33 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen en met name deszelfs artikelen 38 en 69;

HET HOF VAN JUSTITIE

rechtdoende,

Verwerpt het beroep 14-64;

Veroordeelt verzoekster in de proceskosten, met inbegrip van die op het incident gevallen;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg, op zestien februari negentienhonderdvijfenzestig.

Hammes Donner Lecourt

Delvaux Trabucchi Strauss Monaco

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg, op zestien februari negentienhonderdvijfenzestig.

De Griffier, De President,

A. Van Houtte Ch. L. Hammes

Conclusies van de Advocaat-Generaal Karl Roemer van 19 januari 1965[1]

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

Bij de feiten in de heden te behandelen zaak behoeven wij niet lang stil te staan. Zij zijn het Hof uit vroegere gedingen bekend en met name uit de zaak 31-58 die eertijds buitengerechtelijk werd afgedaan doordat de Hoge Autoriteit de bestreden beschikking introk, alsmede uit de zaak 18-62, welke eindigde met de uitspraak van het Hof van 16 december 1963. In laatstgenoemde zaak ging het om een beschikking van 23 mei 1962, waarbij het schrootverbruik van de onderneming Acciaierie Ingegnere A. Leone over de verschillende afrekeningstijdvakken voor de verevening ambtshalve werd vastgesteld en een andere beschikking, van dezelfde datum, waarbij dienovereenkomstig de door genoemde onderneming verschuldigde bijdrage werd vastgesteld. Beide beschikkingen werden door het Hof nietig verklaard — wij zullen nader onderzoeken in hoeverre —, daar de door de Hoge Autoriteit gegeven schatting van het schrootverbruik hetwelk als grondslag voor de vaststelling van de bijdrageverplichting dient, gezien de door de betrokken onderneming aangevoerde argumenten en het door haar bijgebrachte bewijs, niet in stand kon blijven.

De Hoge Autoriteit gaf vervolgens op 18 maart 1964 een nieuwe beschikking, waarbij de zoëven genoemde beschikkingen van 23 mei 1962 ten dele werden gewijzigd. Zij bepaalde daarin — naar zij beweert met inachtneming van de gronden waarop het Hof de nietigverklaring deed steunen — de door voormelde onderneming verbruikte hoeveelheden schroot nader, en stelde op grond daarvan de verschuldigde bijdrage opnieuw vast.

Het onderhavige beroep is tegen deze nieuwe beschikking gericht.

1 — Vertaald uit het Duits.